

просто, естествено, с обикновени човешки измерения. Това е вяра в „дните честити, че утре животът ще бъде по-хубав, по-мъдър“. [...]

Светът на екзистенциалния ад и светът на мечтата вяра, тия две противоположни лица на битието, у Вапцаров са представени нравствено, естетически и непосредно-житейски – с оглед на човека, изхождайки от него и връщайки се при него. И те се сливат в един, изведен отново на равнището на обща екзистенциална категория образ, като понятието живот. „Живот“ у Вапцаров е образно обозначение на едно много широко и практически двупосочно противоречиво понятие за реалност. То има психологически и обективни измерения – обагрено